



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: A. A. A.
nar. X
st. přísl. X
trvale bytem X

zastoupen Mgr. Umar Switat, advokát
se sídlem AK SWITAT s.r.o.
Dědinová 2011/19, Praha 4

proti

žalované: Policie České republiky,
Krajské ředitelství policie kraje Vysočina,
odbor cizinecké policie
sídlkem Wolkerova 4448/37, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 10. 2022, č.j. KRPJ-116321-14/ČJ-2022-160022-SV

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 11. 10. 2022, která byla soudu prostřednictvím žalované doručena dne 26. 10. 2022, žalobce brojil proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 10. 2022, č.j. KRPJ-116321-14/ČJ-2022-160022-SV (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaná rozhodla zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění na dobu 65 dnů od okamžiku omezení osobní svobody tj. ode dne 3. 10. 2022 ve smyslu ustanovení § 125 odst. 1 ve spojení s § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „ZPC“), neboť je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a to zejm. tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit, anebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání, a cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění a je evidován v informačním systému smluvních států.

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla následující. V první řadě žalovaná odkázala na ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (dále jen „ZPC“). Shrнула rozhodné skutečnosti pro zajištění žalobce.
3. Z podkladů pro rozhodnutí vyplývá, že žalobce se dostavil na cizineckou policii Jihlava společně se svou přítelkyní, aby požádal o vydání potvrzení o oprávněnosti pobytu, přičemž policistům předložil svůj cestovní doklad. Bylo zjištěno, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob s platností záznamu do 20. 4. 2023. Zdržoval se na území ČR přesto, že mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 7. 12. 2021, č.j. CPR-335-17/ČJ-2021-931200-SV, a to s platností na 1 rok, které nabylo právní moci ke dni 18. 12. 2021 a je vykonatelné ode dne 20. 4. 2022. Následně mu byl vystaven výjezdní příkaz s dobou platnosti ode dne 14. 4. 2022 do 19. 4. 2022. Tento příkaz však žalobce neuposlechl a pobývá tedy na území ČR neoprávněně.
4. V řízení o uložení správního vyhoštění při podání vysvětlení bylo zjištěno, že žalobce je svobodný, bezdětný a pracoval v Alžírsku jako zedník. Vycestoval z Alžírsku koncem září roku 2021 přes Španělsko, Francii a Německo až do ČR, kde má žalobce svého bratra. Cílem jeho cesty bylo zde pracovat a získat lepší život. Cestoval bez cestovního dokladu. Do ČR přicestoval dne 2. 12. 2021 a požádal o mezinárodní ochranu. Bylo mu uloženo správní vyhoštění a následně zastaveno azylové řízení. Na to mu byl vystaven výjezdní příkaz, který ovšem nerespektoval a pobýval dále v ČR. Cestovní doklad mu rodina z Alžírsku poslala poštou. Uvedl, že se v prosinci 2021 seznámil se svou současnou partnerkou D. J. a přibližně v lednu 2022 se k ní nastěhoval. Bydlí tam společně s jejími čtyřmi dětmi z předchozího

vztahu. Žalobce by chtěl se svou partnerkou uzavřít manželství, a proto potřeboval potvrzení o oprávněnosti pobytu. Po svatbě by chtěl pracovat. Nechce se vrátit do Alžírsko, chce tu zůstat. V případě návratu do Alžírsko mu nehrozí žádné vážné nebezpečí, i když je Berber (Kaby), kteří jsou v Alžírsku diskriminováni.

5. Žalovaná shledala, že v jeho případě nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování (§ 123b ZPC), přičemž tuto úvahu podrobně popsala. Uvedla, že žalobce nemá žádnou platnou adresu pobytu na území ČR, neboť se zdržuje na území nelegálně. Neoficiálně pobývá u své partnerky v bytě. Nerespektoval stanovenou lhůtu k vycestování a nemá žádné oprávnění k pobytu. Není schopen předložit žádný větší finanční obnos jako záruku. Nemá žádnou práci, neboť žije z finančních prostředků o strýce a bratra. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by bylo neúčelné, neboť žalobce již porušoval právní předpisy ČR, tudíž svým chování m dal jednoznačně najevo, že uložené povinnosti nehodlá respektovat.
6. Žalovaná dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 20/2016-38. Znovu uvedla, že finanční záruka ze strany žalobce nebyla nabídnuta a ani nebylo prokázáno, že by takovou finanční hotovostí disponoval. Žalovaná vyjádřila předpoklad, že se žalobce nebude zdržovat na sdělené adrese místa pobytu, neboť na území pobýval neoprávněně, a nejspíš by také nelegálně pracoval.
7. V rámci hodnocení zásahu do rodinných a soukromých poměrů žalobce uvedla žalovaná, že žalobce v době svého pobytu sice navázal vztah s občankou České republiky, ale tento vztah nelze považovat za hluboký a trvalý, tedy za obdobný vztahu manželskému, neboť trvá teprve 10 měsíců. Pokud žalobce budoval svůj vztah i přesto, že si byl vědom nelegálního postavení na území ČR, musel očekávat, že jednoho dne bude muset strpět následky svého jednání.

III. Žaloba

8. V žalobě ze dne 11. 10. 2022 uvedl žalobce následující žalobní body. Předně namítl, že důvody pro jeho zajištění neexistovaly od samého počátku, protože bylo zajištění nezákonné.
9. Konkrétně uvedl, že mu nebylo známo, že mu bylo uloženo správní vyhoštění. Tvrdil, že se v dobré víře dostavil na policii k vydání potvrzení o oprávněnosti pobytu, kde se teprve dozvěděl, že mu bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění.
10. Žalobce dále tvrdil, že na území ČR žil v domácnosti se svou družkou D. J. (nar. X) v dlouhodobém soužití, které je trvalé a intenzivní. Přestože na to žalobce poukazoval, žalovaná jeho tvrzení nevyvrátila, resp. neprovedla stran rodinných poměrů a finančních možností žalobce žádné dokazování. Žalobce navrhl, aby byl soudem vyslechnut, přičemž trvá také na výsledku své družky D. J.
11. Stran možnosti složit finanční záruku žalobce uvedl, že má finanční prostředky od strýce a bratra, přičemž ve společné domácnosti s družkou uhrazuje náklady na bydlení a potřeby rodiny s nezletilými dětmi. Žalovaná o jeho finančních poměrech

pouze spekulovala. Žalobce tedy nesouhlasí se závěrem žalované, že uložení zvláštních opatření by bylo neúčinné, když žalobce na území ČR má bydliště, kde se zdržuje, a má též dostatek finančních prostředků k uspokojení základních životních potřeb a úhradu nákladů pobytu do doby vycestování i k samotnému vycestování.

12. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je podle názoru žalobce zcela nedostačující. Žalobce tímto nabízí žalovanému složení finanční záruky v částce, která mu bude stanovena. Podle jeho názoru je napadené rozhodnutí nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce a jeho družky (čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách, čl. 10 Listiny základních práv a svobod).

IV. Vyjádření k žalobě

13. Ve svém vyjádření k žalobě uvedla žalovaná následující. Předně uvedla, že nesouhlasí s tím, že by neexistovaly důvody pro zajištění žalobce od samého počátku. Je zcela v rozporu s obsahem správního spisu, pokud žalobce tvrdí, že nevěděl o tom, že mu bylo dříve uloženo správní vyhoštění. Přitom žalovaná odkázala na protokol o podání vysvětlení ze dne 3. 10. 2022, kde žalobce výslovně uvedl, že si rozhodnutí o uložení správního vyhoštění převzal dne 7. 12. 2021. Rovněž tak si osobně převzal výjezdní příkaz.
14. Žalovaná shrnula, že žalobci bylo zcela zřejmé, že se nacházel na území ČR neoprávněně, a proto mu muselo být zřejmé, že bude muset území ČR opustit. Újma, kterou pro něho vycestování bude znamenat, zcela jistě nemůže být považována za újmu závažnou.
15. Co se týká adresy pobytu, žalobce byl naposledy hlášen k pobytu do dne 14. 4. 2022 na adrese Příjímacího střediska Zastávka. Následně neměl nikde hlášenou adresu pobytu, jak mu ukládal zákon o pobytu cizinců. Tuto adresu pobytu sdělil policii až při podání vysvětlení. V neprospěch žalobce svědčí skutečnost, že již půl roku pobýval na území ČR neoprávněně a mařil výkon správního rozhodnutí, za což je i trestně stíhán.
16. Žalovaná zdůraznila, že žalobce si byl svého neoprávněného vstupu na území plně vědom a jeho důvěryhodnost byla tedy již od počátku značně oslabena. Zajištění cizince je tedy podle názoru žalované zákonné a souladné s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Konečně žalovaná uvedla, že rozhodnutí o zajištění bylo již ke dni 12. 10. 2022 ukončeno příkazem k propuštění cizince.
17. Z uvedených důvodů žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

18. Dne 4. 11. 2022 bylo soudu též doručeno vyjádření Ministerstva vnitra (OAMP), které však se zřejmě týká nově podané žaloby proti rozhodnutí o novém zajištění žalobce v režimu § 46a zákona o azylu. Po vyhlášení rozsudku byla soudu doručena krátká replika žalobce.

V. Posouzení věci krajským soudem

19. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 ZPC ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
20. Napadené rozhodnutí tedy krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 1 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí, který je zachycen ve správním spisu žalované.
21. Ze **správního spisu** vyplývá, že žalobce se dostavil na cizineckou policii v Jihlavě dne 3. 10. 2022, jak se uvádí v napadeném rozhodnutí, a předložil platný cestovní pas Alžírské republiky. Dále je ve spisu záznam o lustraci žalobce v evidenci nežádoucích osob. Podle rozhodnutí Policie ČR, ŘSCP, Příjímací středisko cizinců Zastávka ze dne 7. 12. 2021, č.j. CPR-335-17/ČJ-2021-931200-SV (dále jen „rozhodnutí o správním vyhoštění“) mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku. Při převzetí zastoupení uvedl zástupce žalobce přípisem bez elektronického podpisu ze dne 3. 10. 2022 sdělil, že žalobce má termín svatby stanoven na den 8. 10. 2022 a připojil fotografii vyplněného dotazníku k uzavření manželství. Při podání vysvětlení dne 3. 10. 2022, které proběhlo v omluvené neúčasti zástupce žalobce, žalobce výslovně uvedl, že si převzal rozhodnutí o uložení správního vyhoštění dne 7. 12. 2021. Následně se dne 16. 12. 2021 v Třebíči seznámil se svou současnou partnerkou D. J. Podle sdělení ŘSCP Vyšní Lhoty podal žalobce dne 6. 10. 2022 žádost o udělení mezinárodní ochrany, a proto bylo následně vydáno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 10. 2022, č.j. OAM-314/LE-VL12-VL-18-PS-2022, jímž byl žalobce zajištěn ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu do 25. 1. 2023. Proto byl vydán na to příkaz k ukončení zajištění ze dne 13. 10. 2022.
22. Žaloba **není důvodná**.
23. Krajský soud vycházel z platné a účinné právní úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců (dále také „ZPC“). Podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) ZPC platí, že policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud *b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení*

uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání; c) cizinec nevystoupal z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

24. Podle ustanovení § 123b odst. 1 ZPC platí, že zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Podle ustanovení § 123b odst. 5 ZPC platí, že policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
25. Smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců byla nepochybně nutnost implementace čl. 15 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (tzv. návratová směrnice). Dle citovaného ustanovení *„nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případě, že a) hrozí nebezpečí skrývání se nebo b) dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje. Jakékoliv zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění.“*
26. Zajištění cizince je obecně institutem ovládaným principem nezbytnosti a principem proporcionality. Zásah do osobní svobody cizince tedy musí být z hlediska zájmů chráněných zákonem o pobytu cizinců nezbytný a přiměřený situaci, v níž se cizinec nachází, jakož i účelu, za nímž je cizinec zajištěn.
27. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že správní orgány musí při rozhodování o zajištění sledovat účel, pro který bylo omezení osobní svobody v podobě zajištění cizinců přijato; tím je především zabránění maření výkonu správního vyhoštění. Je tedy třeba trvat na tom, aby správní orgány při rozhodování o zajištění cizince zvažily, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61, publikovaný pod č. 1850/2009 Sb. NSS, www.nssoud.cz)

28. Z judikatury Nejvyššího správního soudu, na niž odkazoval i žalobce, dále jednoznačně vyplývá, že správní orgán při rozhodování o zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců, zda v projednávané věci nepostačuje uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dospěje-li k závěru, že uložení zvláštního opatření k dosažení účelu zákona o pobytu cizinců (a cíle návratové směrnice) nepostačuje, je povinen tuto svoji správní úvahu přezkoumatelným způsobem vyjádřit v rozhodnutí, jímž zajišťuje cizince za účelem správního vyhoštění (obdobně srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2011, č. j. 9 A 59/2011 - 18, dostupný na www.nssoud.cz).
29. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 40 *je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince)*. To žalovaná dostatečně zohlednila i v napadeném rozhodnutí odůvodnila.
30. V první řadě krajský soud v první řadě shledal, že rozhodnutí žalované je srozumitelné a je dostatečným způsobem přezkoumatelně odůvodněno vzhledem ke skutkovým okolnostem případu, takže nelze v žádném případě hovořit o jeho nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.
31. Ke jednotlivým žalobním bodům krajský soud uvádí následující. V první řadě je třeba zcela důrazně odmítnout tvrzení žalobce, že mu nebylo známo, že mu bylo uloženo správní vyhoštění. Z jím osobně předestřenému příběhu při podání vysvětlení dne 3. 10. 2022 zcela zřejmě vyplývá, že již na území členských států EU vkročil zcela vědomě bez cestovního dokladu a takto procestoval několik členských států (Španělsko, Francie) až do ČR. Poté mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku, které nabylo právní moci dne 16. 12. 2021. Po příjezdu sice podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, ale po skončení azylového řízení mu byl vystaven výjezdní příkaz, který žalobce nerespektoval a v ČR i nadále pobýval. Sám při podání vysvětlení přiznal, že si je vědom neoprávněnosti svého pobytu i porušení povinnosti vycestovat z území ČR. Tato námitka je tedy zcela zjevně v rozporu s obsahem správního spisu. O dobré víře žalobce v oprávněnost jeho pobytu v ČR tedy vůbec nelze uvažovat.
32. K námitce nedostatečného posouzení možnosti uložení alternativních (mírnějších) opatření – tzv. zvláštních opatření za účelem vycestování – krajský soud uvádí, že žalovaná se jimi dostatečně a také jednotlivě zabývala v kontextu zjištěného skutkového stavu i ustálené judikatury správních soudů. Pokud se týká namítané alternativy spočívající v uložení zvláštního opatření povinnosti cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, žalovaná vycházela z toho, že žalobce již několik měsíců nehlásil cizinecké policii místo svého pobytu. To sice neznamená, že by toto opatření nebylo aplikovatelné, ale vrhá to na žalobce zásadní pochyby, že by takové opatření nyní dodržoval. Samozřejmě, že jeho faktický pobyt v místě bydliště

jeho družky a jejích dětí vyhlíží jako důvod, proč by takové opatření fungovat za určitých okolností mohlo.

33. Nicméně krajský soud poukazuje na to, že žalovaná zcela správně akcentovala pobytovou minulost žalobce, jemuž bylo uloženo správní vyhoštění a který nevycestoval z území ČR, a navíc je veden jako nežádoucí osoba. Žalobce je tedy minimálně podezřelý z maření úředního rozhodnutí. To je potřeba při hodnocení všech alternativ zajištění vzít v potaz. Jestliže by se jednalo o první případ porušení pravidel pobytového režimu žalobcem, bylo by nepochybně na místě o užití tohoto zvláštního opatření uvažovat. V předmětné situaci je ale optika náhledu na jednání žalobce zcela nutně odlišná. Pokud tedy žalovaná vycházela z toho, že žalobce není dostatečně důvěryhodnou osobu, aby bylo možno předpokládat, že bude režim stanovený v § 123b odst. 1 písm. a) ZPC dodržovat, jednala přezkoumatelně, zákonně a správně.
34. Ohledně možnosti využít tzv. finanční záruku (§ 123b odst. 1 písm. b) ZPC) krajský soud uvádí, že je pravdou, že žalobce uváděl při podání vysvětlení, že dostává nějaké finanční prostředky od svých příbuzných (strýc a bratr). Z vyprávění žalobce se ovšem podává, že v ČR žije pouze jeho bratr, který žádal o udělení mezinárodní ochrany. O svém strýci a jeho pobytu se žalobce podrobněji nezmínil. Krajský soud připomíná, že v případě třetí osoby coby složitele platí, že musí mít v ČR dlouhodobý či trvalý pobyt, anebo musí jít o státního občana ČR. Sám žalobce uvedl, že žádné příjmy z výdělečné činnosti nemá. V řízení se nevyjevilo, zda by některý z příbuzných žalobce podmínky stanovené v § 123b odst. 1 písm. b) ZPC splňoval.
35. Krajský soud uvádí, že žalobce v době provedení úkonu spočívajícího v podání vysvětlení žalované byl zastoupen advokátem, který do řízení aktivně vstoupil (viz e-mailový přípis ze dne 3. 10. 2022). Za této situace je s podivem, že jeho zástupce nebyl při pohovoru přítomen a nesdělil žalované, že žalobce je ochoten a schopen složit sám či za pomoci třetí osoby dostatečnou finanční záruku jako alternativu svého zajištění. Zástupce žalobce za dané situace jako právní profesionál musel předpokládat, že žalovaná k zajištění sáhne. Nabídka finanční záruky učiněná skrze žalobu podanou proti rozhodnutí o zajištění žalobce již nemá valného smyslu. Předně žaloba je úkon směřující vůči soudu, a nikoliv žalované, která je pouhým podacím místem, a dále také proto, že účinky zajištění žalobce na základě napadeného rozhodnutí již dávno pominuly (žalobce byl propuštěn a zajištěn v režimu zákona o azylu).
36. Krajský soud tedy souhlasí s žalovanou i v tom, že v předmětné věci se neprokázaly podmínky pro uložení zvláštního opatření v podobě finanční záruky (viz k tomu obdobně rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 3. 2022, č.j. 33 A 13/2022 – 26). I zde je třeba totiž akcentovat již výše zmíněnou nepříznivou pobytovou historii žalobce a nevykonanou povinnost vycestovat z území ČR. To nic nemění na tom, že žalovaná by měla obecně vzato více finanční poměry cizinců při podání vysvětlení či výslechu v řízení o uložení správního vyhoštění zkoumat a klást otázky, které napomohou podrobnějšímu odhalení skutkového stavu věci.

37. Pokud žalovaná hodnotila intenzitu družského poměru mezi žalobcem a jeho družkou D. J. tak, že nejde o dostatečně trvalý a dlouhodobý vztah, lze považovat toto hodnocení za přiléhavé. Není třeba zpochybňovat, že žalobce podle svých tvrzení navázal tento vztah v prosinci roku 2021 a na začátku roku 2022 se také ke své přítelkyni přistěhoval. Několik měsíců trvající bezdětný vztah ale sám o sobě nezakládá důvod, proč by žalobce neměl snést povinnost svého zajištění za účelem správního vyhoštění. Lze souhlasit s tvrzením žalované, že žalobce založil svůj vztah v době, kdy se již měl uloženo správní vyhoštění, a budoval ho i poté, co se stalo toto rozhodnutí vykonatelným. Za této situace ho čl. 8 Úmluvy neochrání před nepříznivými důsledky jeho protiprávního pobytu na území ČR.

VI. Závěr a náklady řízení

37. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu pro nedůvodnost zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
38. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II). Žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, protože jí soud žádnou náhradu nákladů nepřiznal (výrok III).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. listopadu 2022

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce